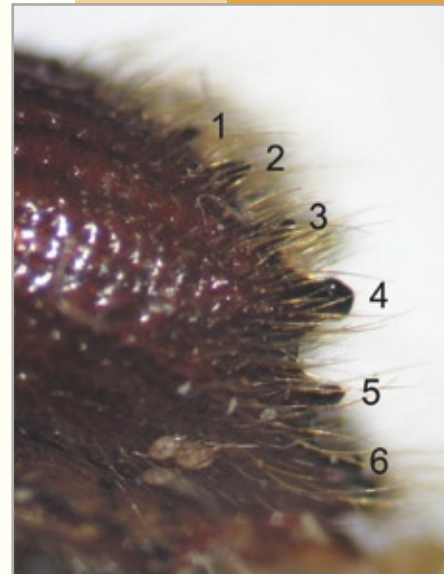

***Ips sexdentatus* Boerner**
Kornik sześćczołbny

UE: II/B (a) 6.(d)
PL: 2/B A. 6.d)

Obraz żerowiska w korze sosny: dobrze widoczne chodniki macierzyste; ząbki na ścięciu pokryw chrząszcza (widok z boku)

Ips sexdentatus Boerner

Kornik sześćciozębny

Rośliny żywicielskie: głównie sosna, rzadziej świerk, sporadycznie modrzew.

Objawy występowania: Atakuje głównie drzewostany osłabione i uszkodzone. Zasiedla przede wszystkim dolną część drzew, zarówno ściętych, jak i stojących. Chodnik: komora godowa pod grubą korą, szerokości 4–5 mm; chodniki macierzyste (2–5) do 50 cm długości i szerokości 5 mm, przebiegają wzdłuż włókien, na drzewach stojących, jeden skierowany do góry, dwa do dołu, w każdym chodniku 3–4 otwory wentylacyjne; chodniki larwalne długości 6–8 cm ustawione prostopadle do chodników macierzystych, nieregularnie rozmieszczone po obu stronach chodnika macierzystego. Żerowisko narusza biel w małym stopniu, znajduje się głównie w korze. Żer uzupełniający chrząszczy w pobliżu kolebek poczwarkowych w korze lub w tyku i drewnie, często w postaci palczastych, nieregularnych chodników. Obecność korników zdradzają wysypujące się trociny lub wycieki żywicy w pobliżu dolnej części drzewa.

Identyfikacja i biologia: Rójka głównie w kwietniu–maju i w lipcu–sierpniu. Jedna lub dwie generacje w roku oraz generacja siostrzana. Gatunek poligamiczny. Chrząszcz długości 6–8 mm, drugi co do wielkości kornik krajowy po bielozadzie olbrzymim (*Dendroctonus micans* Kugelan). Barwa ciała brunatna lub brunatnoczarna. Ciało błyszczące, owłosione. Na głowie powyżej nadustka występuje guzek, nad nim poprzeczna listewka; u samców dodatkowo lśniąca, gładka linia. Przedplecze duże, masywne, w górnej części z garbkami, w dolnej rzadko kropkowane. Na ścięciu pokryw po sześć ząbków z każdej strony. Czwarty ząbek (licząc od góry) największy, zakończony ostro guziczkowatym zgrubieniem. Gatunek zasiedla Europę, Azję Płn. aż po Koreę. W Polsce pospolicie.

Termin lustracji i pobieranie prób: Przeglądać rośliny i drewno przez cały sezon wegetacyjny poszukując objawów występowania szkodnika i samych szkodników. Do analizy laboratoryjnej najlepiej przekazywać postaci dorosłe: żywe lub uśmiercone i zakonserwowane w odpowiedni sposób.